

"ותחי רוח יעקב אביהם"

הענין ד"ותחי רוח יעקב אביהם" תלוי "בזרעו", כל אחד ואחת מאתנו, בתוך כלל ישראל, שכאשר "זרעו בחיים" חיים כפשוטם בעולם הזה הגשמי, חיים אמיתיים ("ואתם הדבקים בה' אלקיכם (שעל ידי זה) חיים כולכם היום"), על ידי הדביקות בתורה, "תורת חיים", ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם" – אזי "אף הוא בחיים", באופן ד"ותחי רוח יעקב אביהם" • משיחת יום ג' פ' ויגש, ה' טבת ה'תשמ"ז – בבית הכנסת, לאחרי תפלת מנחה – בלתי מוגה

שליחותו של האלקים, "לא אתם שלחתם אותי הנה", כתלוצאה ממעשה בני אדם, "כי האלקים".

וכוננת השליחות – לא כדי שישאר, ח"ו, במעמד ומצב בלתי-רצוי. אלא **אדרבה** – "וישימני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים" (וכמ"ש גם בסיום וחותם השיעור דיום שלפניו – "וישלחני אלקים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה"), היינו, שעייז יתוסף עוד יותר בעניני טוב.

ובהדגשה – שזוהי שליחות של האלקים, "כי האלקים" ("וישלחני אלקים לפניכם"), שם אלקים דוקא:

כתיב "כי שמש ומגן הווי אלקים", היינו, ששם אלקים הוא בבחינת מגן ונרתק לשם הווי, לבוש המעלים ומסתיר על שם הווי. ועד ששם אלקים הוא שם מדת הגבורה והצמצום, מדת הדין (וקשור גם עם ענין של "משפט" – שהרי הדיינים נקראים בשם "אלקים"), דלא כשם הווי, מדת הרחמים.

שליחות זו היא אמנם (לא עיי שם הווי, באופן של גילוי, ובמדת הרחמים, כי אם) עיי **האלקים**, באופן של העלם והסתר, עד לענין של גבורה ודין, אבל, הכוונה הפנימית היא – **אותה כוונה** שבשליחות עיי הווי, **ואדרבה**: מכיון ששליחות זו היא באופן של העלם והסתר כו', באופן של **ירידה**, הרי בהכרח לומר שהכוונה בזה היא – צורך עלי, היינו, שעיי הירידה יתוסף עוד יותר בעלי, עד לעלי **שבאין ערוך**.

ג. וההוראה מזה – בשייכות ליום זה

א. ידוע פתגם והוראת אדמו"ר הזקן (ובתוספת ביאור – עיי אדמו"ר האמצעי, שנתמנה עיי אדמו"ר הזקן למדריכם של צעירי החסידים) ש"צריכים לחיות עם הזמן", כלומר, לחיות עם פרשת השבוע והיום, היינו, חלק הפרשה השייך במיוחד ליום זה, כפי שנתגלה ונתפרסם עיי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ועפ"ז, צריכים "לחיות" ביום זה – יום שלישי דפי ויגש – עם החלק דפרשת ויגש השייך ליום זה, משלישי עד רביעי, להתבונן בתוכן הפרשה ולמצוא את ההוראה השייכת ליום זה – שהרי "התורה היא נצחית", הוראה (תורה מלשון הוראה) נצחית, הוראה בחיים, "תורת חיים", כאמור, "**לחיות**" עם הוראה זו.

ובהקדים – שישנו גם הענין הכללי דיום השלישי בשבוע (בכל הפרשיות), "יום שהוכפל בו כי טוב", שענינו "טוב לשמים וטוב לבריות", כלומר, לא רק שבמשך היום ישנם ב' הענינים ד"טוב לשמים וטוב לבריות", חלקו של היום באופן ד"טוב לשמים" וחלקו באופן ד"טוב לבריות", כי אם, שכל רגע ורגע, ובמילא, כל מעשה דיבור ומחשבה, הוא באופן ד"טוב לשמים וטוב לבריות" גם יחד, כדלקמן.

ב. חלק דפרשת השבוע השייך ליום זה, התחלתו – בדברי יוסף: "יעתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלקים". ותוכן הדברים:

למרות שבירידתו למצרים היי יוסף במעמד ומצב בלתי-רצוי, צער ועגמת-נפש וכו' – הכירז יוסף שירידתו למצרים היא

— מובנת בפשטות:

כאשר יהודי נמצא במעמד ומצב בלתי-רצוי, הרי, גם לאחר היציאה ממעמד ומצב זה, צריך להכריז ולהסביר לאחרים (ועאכו"כ לעצמו) שאין זה באופן ד"נקרה נקרית", ח"ו, או דבר שנעשה ע"י בני-אדם ("לא אתם שלחתם אותי הנה"), כי אם, שליחותו של האלקים.

ובמכ"ש וק"ו: אם הדברים אמורים בזמנו של יוסף, לפני מ"ת — הרי עאכו"כ שכן הוא לאחר מ"ת, כאשר נתגלה שישראל ותורה הם מציאות אחת, ועי"ז — ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שכל מציאותו של היהודי היא — "שלוחו של אדם (העליון) כמותו", ובמילא, בכל מקום ומצב שנמצא הרי זה בשליחותו של הקב"ה.

וכתורת הבעש"ט (שנתגלתה ונתפרסמה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) על הפסוק "והלכת אל המקום אשר יבחר הוי' אלקיך לשכן שמו שם", שהליכתו של יהודי למקום מסויים ("והלכת אל המקום") היא בהשגחה פרטית ("אשר יבחר ה' אלקיך") כמ"ש "מהי מצעדי גבר כוננו", והכוונה היא — "לשכן שמו שם", "לשכן" מלשון משכן ומקדש ("מקדש דאיקרי משכן"), היינו, לעשות במקום זה משכן ומקדש לשבתו ית', "יושכנתי בתוכם".

אמנם, שליחות זו יכולה להיות בבי אופנים — ("אשר יבחר") הוי' אלקיך — ע"י הוי', באופן של גילוי, ומדת הרחמים, או ע"י אלקים, באופן של העלם והסתר, ומדת הדין. והכוונה בשניהם — אחת היא — "לשכן שמו שם", גילוי אלקות, היינו, שגם השליחות ד"אלקים", עם היותה בלבוש המעלים ומסתיר כו', רואים בגלוי (שהרי בנוגע למעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר", יש צורך בהוראה ברורה ומאירה, ע"י "תורה אורי") שהכוונה היא שעי"ז יתוסף בגילוי אלקות.

ואדרבה: השליחות ד"אלקים" היא מבחינת האלקות **שלמעלה** מגילוי (הוי'), שלכן, בפועל ובגילוי נראה שזהו"ע של גבורה וצמצום כו', באופן של ירידה כו', אבל, הכוונה בזה היא — שעי"ז יהי **עילוי הכי גדול**, באופן שבאין-ערוך.

ונקודת הענין — שהמעמד ומצב הבלתי-רצוי שהי לפניו, שלא הי אלא שליחותו של האלקים (כנ"ל), צריך להביא לעילוי גדול יותר, עד לעילוי שבאין-ערוך.

ד. והנה, כדי לדעת מהו הענין המיוחד שבו צריך להיות תוספת עילוי (כתוצאה מהמעמד ומצב הבלתי-רצוי שלפניו) — הרי

כאשר יהודי נמצא

במעמד ומצב בלתי-

רצוי, הרי, גם לאחר

היציאה ממעמד ומצב

זה, צריך להכריז

ולהסביר לאחרים שאין

זה באופן ד"נקרה

נקרית", ח"ו, או דבר

שנעשה על ידי בני-אדם

("לא אתם שלחתם

אותי הנה"), כי אם,

שליחותו של האלקים

זה באופן ד"מאויבי תחכמני":

ובהקדמה — שמצינו כן גם בנוגע לגאולה של אדמו"ר הזקן בייט כסלו, כידוע הסיפור שבהיות רבינו הזקן במאסר נכנסו אצלו פעם אחת רבו הרב המגיד עם הבעש"ט, ושאל אותם רבינו הזקן למה מגיע לו זה ומה תובעים ממנו? והשיבו לו, שנתחזק עליך הקטרוג על שאתה אומר דברי חסידות הרבה ובגילוי כו', ושאל אותם, ואם אצא מכאן האם אפסוק מלומר דברי חסידות? והשיבו לו, אדרבה, לכשתצא תאמר יותר.

כלומר, מהטענות שהיו נגדו, הבין (אלא שרצה לשמוע זאת גם מהמגיד והבעש"ט) את ההוראה בנוגע לעבודתו — שצריך להוסיף עוד יותר באמירת חסידות, באופן ד"יתפרנסו", הבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

ומזה מובן גם בענינו — שמהטענות שלהם, יש לימוד והוראה במה צריך להתבטא ההוספה והעילוי, כדלקמן.

ויש להוסיף, שגם ענין זה מודגש בהמשך שיעור חומש היומי, עד לסיומו וחזרתו, כדלקמן (ס"ז ואילך).

ה. ביאור הדברים:

הטענה היתה, כביכול, שאגודת חסידי חב"ד אינה פעילה, כולל — שהספרי" שבה נמצאים הספרים וכתבי דא"ח כו' אינה בשימוש עבור הפצת המעיינות חוצה, ובמילא, מתעוררת שאלה אם הם שייכים למקום זה, וכ"ו וכ"ו.

ולכאורה, נשאלת השאלה:

היתכן שיש מקום לטענה כזו לאחר שפעלו גדולות ונפלאות בהפצת המעיינות

חוצה, ובמיוחד — לאחר בוא נשיא דורנו למדינה זו, שהפיץ את המעיינות חוצה, עד כדי כך שגם הפצת התורה והיהדות בכללותה, החל מאל"ף-בי"ת של יהדות, היא באופן שניכר שחדורה ומאוחדת עם "המעיינות" דפנימיות התורה, עד ל"מקור מים חיים", עצמות ומהות; היתכן שלאחרי כל זה יש מקום לטענה האמורה?!

ובפרט ע"פ עדותו של נשיא דורנו — "עמדו הכן כולכם", מכיון שלא נותר לנו כי אם "לצחצח את הכפתורים" ("צופצופן די קנעפלאך"), היינו, שכל פרטי הענינים (הלבושים, ועאכו"כ אברי הגוף וכחות הנפש) הם בשלימותם, כולל — גם הכפתורים, וצריכים רק לצחצח את הכפתורים.

[ובפרטיות יותר: ענינו של כפתור — לחבר את שני צדדי הבגד, כלומר, גם לולי הכפתור הבגד הוא בשלימותו, וממלא את תפקידו להלביש ולהגן על האדם, אלא, ששני צדדי הבגד הם בפ"ע, הצד הימני בפ"ע והצד השמאלי בפ"ע, וע"י הכפתור — מתחברים ומתאחדים שני צדדי הבגד.

ובזה גופא — כמנהג ישראל שצד הימני הוא על גבי הצד השמאלי, היינו, שצד ימין גובר על צד שמאל, אבל, לא באופן שמבטלו, שכן, גם צד השמאלי הוא חלק מהבגד שמלביש ומגין על גוף האדם, אלא, שפעולתו של צד השמאלי הוא ע"פ הסיוע וההתגברות דצד הימני, ונוסף לזה, מכיון שכל דבר שבעולם הוא גם מקבל וגם משפיע — הרי גם הצד השמאלי מסייע לצד הימני, שזהו"ע דיתרון האור מן החושך].

ובנוגע לענינו, הרי נשיא דורנו מעיד, כאמור, שכל הענינים הם בשלימותם, כולל גם הכפתורים, וכל מה שנותר לעשות אינו אלא צחצוח הכפתורים — וא"כ, כיצד יתכן שבמעמד ומצב זה יטענו על העדר הפעילות כו' בהפצת המעיינות חוצה?!

ולכן, הביאור היחידי שניתן למצוא בתור סיבה שגרמה ("ינשתלשו מה") לטענות אלו, עד למצב המבהיל והספיקות כו' שנמצאו בו בתקופה האחרונה, הוא — **שליחותו של האלקים**, כדי שעי"ז יתוסף **כמה פעמים ככה**, עד להוספה **שלא בערך**, בהפצת המעיינות חוצה, כולל — כפי שחודרת בהפצת התורה והיהדות.

וההוראה מזה — בנוגע למעשה בפועל, אשר, ביחד עם גודל השמחה, שמחה שפורצת גדר, ביטול כל הגדרים דמידה והגבלה, יש להוסיף בהענין שבו היתה הטענה — הפצת המעיינות חוצה (כולל כפי שחודרת בהפצת התורה והיהדות) **ביתר שאת וביתר עוז**, עד להוספה שבאין-ערוך.

1. האמור לעיל אודות תוכן הענין שבו צריך להתוסף ע"י השליחות דאלקים (בהתחלת שיעור חומש היומי) – מודגש גם בהמשך תוכן שיעור חומש היומי, עד לסיומו וחתימו:

בהמשך שיעור חומש היומי, מסופר, אודות הדברים שביקש יוסף למסור ליעקב אביו – "כה אמר בנך יוסף שמני אלקים לאדון לכל מצרים", וכן עשו, "ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים", "וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את העגלות גוי", עד לסיום וחותם השיעור – "ותחי רוח יעקב אביהם". ויש לומר, שבפסוקים אלו מרומזת כללות עבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו (הראשון) "יוסף", יוסף שבדורנו – בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, כדלקמן.

2. ובהקדמה: מבואר בדרושי חסידות (ובמיוחד – בדרושים על הפרשיות דימים ושבעות אלה) אודות החידוש דעבודת יוסף לגבי עבודת האבות (ועאכו"כ השבטים) – שהאבות היו במצב של **התבודדות** מעניני העולם, **רועי צאן**, כדי שעניני העולם לא יפריעו לדביקותם באלקות בתכלית ("האבות הן המרכבה"), ואילו יוסף, אף שהתחלת עבודתו היתה גם באופן ש"ה" רועה את אחיו בצאן, הרי זה רק **הכנה** לחידוש העיקרי בעבודתו – שגם בהיותו עסוק בעניני העולם, "יובוא הביתה לעשות מלאכתו", מלאכה הקשורה עם "מצרים", החל ממצרים וגבולים דקדושה, וינשתלשלו מהן" מצרים וגבולים דעולם, עד למצרים וגבולים דמצרים **כפשוטו** – גם במעמד ומצב כזה נמצא בתכלית הביטול והדביקות עם אלקות. ועי"ז נתגלה תכלית השלימות דיעקב, "אלה תולדות יעקב – יוסף", תכלית השלימות דגי האבות, "בחירי שבאבות", השלישי והמשולש כו'.

וזהו תוכן הדברים ששלח יוסף להודיע ליעקב אביו – "כה אמר בנך יוסף שמני אלקים לאדון לכל מצרים":

אע"פ שנמצא במצרים – הרי, לא זו בלבד שהיותו במצרים לא גרע מאומה, ח"ו, בתכלית הדביקות לאלקות, היינו, שגם במצרים הוא במעמד ומצב ד"בנך יוסף", "עוד יוסף חי", אלא יתירה מזה – "שמני אלקים לאדון לכל מצרים", "וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים", היינו, שפועל ומשפיע על כל ארץ מצרים, עד כדי כך, ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים".

לא זו בלבד שהיותו במצרים לא גרע מאומה, ח"ו, בתכלית הדביקות לאלקות, היינו, שגם במצרים הוא במעמד ומצב ד"בנך יוסף", "עוד יוסף חי", אלא יתירה מזה – "שמני אלקים לאדון לכל מצרים", "וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים", היינו, שפועל ומשפיע על כל ארץ מצרים, עד כדי כך, ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים"

ח. וככל הדברים האלה – בחידושו של "יוסף" שבדורנו בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה:

יוסף שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – פתח וסלל את הדרך לכל תלמידיו ושלוחיו ההולכים בדרכיו, שיוכלו לעסוק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל מקום ומצב כו', גם ב"מצרים", חוצה שאין חוצה הימנו,

ובאופן שלא זו בלבד שהיותם במקום ה"חוצה" (מצרים) לא יגרע מאומה מדביקותם באלקות, אלא **אדרבה** – שפועלים ומשפיעים בכל ארץ מצרים, "לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח. . . מפני שצוה בהם **הקב"ה בתורה** והודיענו ע"י **משה רבינו** כו'".

ויש להוסיף בזה – ע"פ הדיוק "העגלות אשר שלח יוסף", "ולא נאמר אשר שלח פרעה":

מכיון שנמצאים בזמן הגלות, יש קס"ד (ועד כדי כך שרש"י צריך לשלול זה בפירושו על התורה, "פשוטו של מקרא") ד"אשר שלח **פרעה**", אלא, **שהתורה** קובעת באופן **גלוי לעין כל** שענין זה "שלח יוסף", עד כדי כך, שאמות העולם עצמם מכריזים ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו"!

ט. ועוד ענין בזה – בתוכן ד"יורא את העגלות", כפירוש רש"י (פשוטו של מקרא) "סימן מסר להם במה הי' עוסק כשפירש ממנו, בפרשת **עגלה ערופה**":

התוכן דפרשת עגלה ערופה הוא – "כי ימצא חלל באדמה. . . נופל בשדה לא נודע מי הכהו ויצאו זקניך ושופטיך (סנהדרין גדולה) ומדדו אל הערים אשר סביבות החלל והי' העיר הקרובה וגו'".

והטעם הפשוט שבדבר – כדי שיתפרסם המאורע שהי' "חלל. . . נופל בשדה", אשר, עי"ז יהי' נקל יותר למצוא את ההורג כו', ועוד וגם זה עיקר – כדי ש"ישמעו ויראו גוי", היינו, לשלול מלכתחילה את האפשרות ד"חלל. . . בשדה".

וביאר הענין – בעבודת ה':

"שדה" – קשורה עם "עשו. . . איש שדה", שמתנכל לאותם היהודים אשר, מסיבות שונות ומשונות נמצאים לעת-עתה ב"שדה", לנתקם, ח"ו, מהחיות שלהם, היינו, שתמורת הענין ד"יוראתם הדבקים בה' אלקיכם **חיים** כולכם היום" – יהיו במצב ד"חלל. . . בשדה", רחמנא ליצלן, או להחליש עכ"פ את הענין ד"יוראתם הדבקים בה' אלקיכם **חיים** כולכם היום".

[ולהעיר: לאמיתתו של דבר, הרי כאו"א מישראל אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלקות (כדברי אדמו"ר הזקן), וכפס"ד הרמב"ם שכל יהודי "רוצה להיות מישראל. . . לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות", ועד כדי כך, שגם כאשר "תקפו יצרו הרע" ויש צורך לכופו שיאמר (בדיבור בלבד) "רוצה אני", הרי זה "**לרצונו**", מכיון שהדיבור בעוה"ז הגשמי הוא בהתאם לרצונו האמיתי והפנימי; הצורך הוא, איפוא, שרצונו האמיתי והפנימי יומשך ויתגלה גם ברצון הגלוי, עד להנהגה במעשה בפועל].

וזהו שליחותו של יוסף, נשיא דורנו – "העגלות אשר שלח יוסף" – לשלול מכל וכל את המציאות ד"חלל. . . בשדה", ע"י מילוי השליחות דנשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, להאיר "על פתח ביתו מבחוץ", כולל גם "שדה", עד לחוץ שאין חוץ הימנו – עושים גם מה"שדה", "בית", בית מושב לאדם העליון, עד שגם ה"שדה" נעשה מקום ראוי לגילוי והשראת השכינה – דירה לו יתי' בתחתונים, דירה לעצמותו יתי', בדוגמת דירת האדם שמתגלה בה בכל עצמותו.

י. ועי"ז – "ותחי רוח יעקב אביהם":

איתא בגמרא: "יעקב אבינו לא מת",

יב. ויהי"ר שכל ענינים אלו ימהרו עוד יותר את הענין ד"יעוד יוסף חיי", "ותחי רוח יעקב אביהם" – **כפשוטו ממש**, כי יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ויעקב ויוסף בתוכם, ויוסף של דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בתוכם.

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, גאולה שלימה, שאין אחרי גלות,

"בנערינו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו", שלימות העם, ובאופן ד"קהל גדול ישובו הנה",

ביחד עם הגדלות בכל עניני תורה ומצוותי, שלימות התורה, הן הגדלות ד"תלמוד" והן הגדלות ד"מעשה", שזהו תוכן הענין ד"ויגש אליו יהודה", החיבור דתלמוד (יוסף) עם מעשה (יהודה), עד שיהודה יתעלה למעלה יוסף, שהרי לעתיד לבוא "מעשה גדולי" (כמבואר בארוכה בדרושי פי' ויגש), כולל – גדלות בהשפעת ברכותיו של הקב"ה לכאו"א מישראל, בני חיי ומזונא רויחא, ובכולם רויחא,

ומתוך שמחה וטוב לבב – "ישובו הנה", לארצנו הקדושה, שלימות הארץ, עד לשלימות באופן ד"ירחיב ה' אלקיך את גבולך", לא רק השלימות ("ירחיב") שע"י כיבוש יהושע (כבפי' ראה), אלא גם השלימות ("ירחיב") דלעתיד לבוא (בפי' שופטים), כפי שמפרש רש"י דקאי על "ארץ קני קניזי וקדמוני".

וכל זה – באופן ד"עמדו הכן כולכם", מכיון שענינים אלו נעשים בפועל ממש תיכף ומיד,

כי, תמורת הענינים שהיו בעבר כו' – נעשה "לפום צערא אגרא", ולא רק באופן של "אגרא" (שכר), אלא גם באופן של **מצאיה** (שלא בערך לגבי שכר),

עד למצאיה ד"מצאתי דוד עבדי", ביאת משיח צדקנו בפועל ממש,

למטה מעשרה טפחים, בעגלא דידן ממש, אמן כן יהי רצון.

יש להשתדל למלא ולהשלים

את הכוונה הפנימית בשליחותו של האלקים,

שהיתה לפי-שעה באופן של

העלם והסתר כו' – כדי

שמתוך שמחה וטוב לבב

יוסיפו ביתר שאת וביתר עוז

בעבודתו של "יוסף", כ"ק

מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו,

בהפצת התורה והיהדות

והמעיינות חוצה, עד לחוצה

שאינו חוצה הימנו

"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו", ע"ד ובדוגמת בית המקדש, "מקדש מעט", שממנו אורה יוצאה לעולם, עד שהעולם כולו נעשה דירה לו יתי' (כמדובר כמ"פ בארוכה).

ומבין, שכל האמור לעיל שייך **לכאו"א מישראל** – שהרי כאו"א מישראל הוא שלוחו של אדם העליון כמותו, לעשות לו יתי' דירה בתחתונים, ובודאי שמצליחים במילוי השליחות – שמכיון ששלוחו של אדם כמותו, נמצא, שיש לו את כל הכח **דעצמות ומהות** למלא שליחות זו, ובתכלית השלימות, בהתאם לתכלית השלימות דעצמות ומהות.

ומה טוב – להתחיל בכל זה תיכף ומיד, ביום שהוכפל בו כי טוב – ע"י ההוספה בענין הצדקה ("טוב לשמים וטוב לבריות" גם יחד), הן צדקה כפשוטה (בממון), והן (ובמכ"ש וק"ו) צדקה רוחנית, כולל – פירסום והפצת הדברים האמורים בכל מקום ומקום לכאו"א מישראל, שיעסקו בכל הענינים האמורים, ובאופן דמוסיף והולך ואור, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים.

והקשה בגמרא, "וכי בכדי ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא"? ומתוך, "מקרא אני דורש, שנאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב . . כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו **בחיים אף הוא בחיים**".

כלומר, הענין ד"ותחי רוח יעקב אביהם" תלוי **"בזרעו"**, כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל, שכאשר "זרעו בחיים" חיים כפשוטם בעוה"ז הגשמי, חיים אמיתיים ("וואתם הדבקים בהי' אלקיכם (שע"י) חיים כולכם היום"), ע"י הדביקות בתורה, "תורת חיים", ומצוותי עליהם נאמר "וחי בהם" – אזי "אף הוא בחיים", באופן ד"ותחי רוח יעקב אביהם".

יא. ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפועל – "לחיות עם הזמן":

יש להשתדל למלא ולהשלים (לא רק מלשון תשלומין, אלא גם מלשון שלימות) את הכוונה הפנימית בשליחותו של האלקים, שהיתה לפי-שעה באופן של העלם והסתר כו' – כדי שמתוך שמחה וטוב לבב יוסיפו ביתר שאת וביתר עוז בעבודתו של "יוסף", כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו.

ובפרטיות – הן בנוגע לבניי, "העגלות אשר שלח יוסף", שלילת הענין ד"חלל . . בשדה", והן בנוגע לאוה"ע, כאמור, שבכל עניני יהדות, תורה ומצוותי, נעשה יהודי "מושל בכל ארץ מצרים", עד ש"יבלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו", כולל ובמיוחד – בנוגע לקיום מצוות שנצטוו בני נח.

וכאמור, "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" – "יעוד יוסף חיי", "ותחי רוח יעקב אביהם" ("אלה תולדות יעקב יוסף").

ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל – שכאו"א יעשה מדי' אמותיו וביתו הפרטי, בית תורה ובית תפלה ובית גמ"ח, ובאופן נעלה יותר ממה ששה עד עתה, עד ש"תורת אמת" תעיד שבית זה הוא "בית גדולי", ש"מגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה", ומגדלין בו גמ"ח (כללות המצוות, כולל –

לכל ילד וילדה.

אות בספר התורה. של ילדי ישראל.

Children's Sefer Torah

חוגער לכתובת ספר-התורה של ילדי ישראל ע"י ועד רבני חבידי באה"ק ת"י
www.kidstorah.org 03-9607338 טל' 72915

